

האשה שנפלו פרק שמיני כתובות ע"ט.

עין משפט נר מצוה

ד א ב ג מיי פכ"ב מהל'
אשות הל"ב ו'פ"ו מהל'
זכיהו ה"י ימננ לאון פל'
טו"ש"ע אה"ע ק"ס פ ספ"ק ז
וק"י פה ספ"ק ז'
ד ה מיי פכ"ב מהל' אשות
הל' כל טו"ש"ע שס ס"י
פה ספ"ק ז'
ו ה מיי שס הלכ"ב כד
טו"ש"ע שס ספ"ק טו'
ז ר ז מיי שס הל' לנ טו"ש"ע
שס ספ"ק ז'.

לעזי רש"י

ויי"ר [ויי"ר].
ברכת דגים.

תוספות ר"ד (המשך)

לר"י ואי קשה ארומת"ג דאמר
מרבנן טסיין מרשב"ג דאמר
רבה בב"ח אר"י כ"מ ששנה
רשב"ג במשנתו הל' וכו'.
תשובה. הא אמרן בפירוקן
לדליל תרי אמוראי אליבא
דר"י ואפילו לרבא נמי דוקא
במשנתו קאמר אבל לא
בברייתא והלכך בברייתא
אחרת לא כללוא יחיד ורבים
הלכך כרביס. א"י וירא ל"ק
הא תולין והא במקצתן.
פ"י מאי דאמרי רבנן דקנה
מקבל מתנה והו במקצתן
דיקון דשיירא לנפשה בכל
לב יהבה ל"י והא דארי"נ לא
קנה זהו בכל נבטיה. דיקון
דלא אשירא לנפשה מידי
ברואי אמרי' ל"ש איניש
נפשיה ויהיב לאחריני והכי
אמרי' פברק מ"ח חמשה ד
שיכתבו כל נבטיה ומברחת
חדא מנייהו. ומקשה ואי לא
קנהו לוקח ליקניהו בעל.
פ"י כיון שמתנת הברחה
בטלה א"כ יקנה הבעל נכסיס
ריאלה פירות איהו ונא מתה
יירשנה. אמר אביי עשוה
כנכסיס שאין ידועין לבעל
ואליבא דר"ש. פ"י כי היכי
דאמר ר"ש כנכסיס שנפלו לה
במ"ה מפי שאין רשותן של
בעל עליהן הן של אשה ואין
לזכות עליהם ה"נ אמרי'
הכא בעל נכסיס שפיון של
שוראה הבעל שנתנה נכסיס
במתנה מתיאש מהן ואין לו
שום זכות עליהן ומכאן מוכה
שמקבל המתנה לא זכה בהן
לא בחיי ולא לא"מ. אלא
כל המתנה בטלה והיה של
אשה בחייה ובמתה לירש' ונ'
ומ"ה מקשה לקניהו בעל
וגם מדמה אותם נכסיס
שאין ידועים שהן של אשה
לכל דבר למוכרן ומכרה קיים
ולא כמיש למעלה. וכתב
ר"ח וה"י ל"ש ש"מ דהל'
כר"ש. ואודברת מקראמר
ואליבא דר"ש משמע שאין
הל' כמתנה ור"ש מ"ה לא
קנה הבעל נכסיס במברחת
דכי היכי דארי"נ כנכסיס
שאין ידועים לבעל דבעל
מתיאש ולא קנאם ה"נ אמור
רבנן כנכסיס במברחת. ואע"ג
דפליגי בנכסיס שאין ידועים
התם מפני שלא ידע בהן
ואין יאושן יאוש שאילו
היה ידע לא היה מתיאש
אבל כשהוא רואה שנותנת
לאחר מתיאש מהן איאוש
גמור. ומ"ה א"י קנאם לעולם
לעולם כנכסיס שאין ידועים
לא פסק אביי הל' כר"ש.
אלא הוסקתא ללכלא יחיד
ורבים הל' כרביס ואין לחלק
בין ידועים לשאינן ידועים
בין מכה המתנה הבעל
מוציא מיד הלקוחות (והרב

עשאוים כנכסיס שאינם ידועים ואליבא דר"ש. פסק ר"ח כר"ש
כנכסיס שאינם ידועין וכן נראה מדקאמר ואליבא דר"ש
משמע דכל הני דקצירא לכו שטר מזרחת לא קנה קצירא לכו כר"ש
דאי צעי למימר דתקיפו רבנן משום תקנת מזרחת כמו שאומר ר"ש
כנכסיס שאינן ידועין ופ"י רבנן דר"ש
מודו צה ולעולם לית הילכתא כותיה
א"כ הל"ל עשאוים כנכסיס שאין ידועים
לבעל אליבא דר"ש צלל וי"ו דהוה
משמע דכי היכי דנכסיס שאינם ידועים
לא משמעדי לבעל אליבא דר"ש ה"נ
מזרחת לכו ע מדקאמר ואליבא דר"ש
משמע דוקא לר"ש משום דע"י הברחה
הוו נכסיס שאינם ידועים וכבר צא
מעשה שטר מזרחת נכסיו לפני ר"ת
שרצה ללוות ורצה שלא ישמעדו נכסיו
לבעל חוב וכו' שטר מזרחת נכסיו וכו'
ישמעדו נכסיו וכו' למזנת אשתו ואמר
ר"ת שהשטר קיים ומגבין ציה דדוקא
הכא דהוי מזרחת ללא קני להו צעל
ד'הו ונכסיס שאין ידועים אמרינן
דודאי להצניח נכסיון אכל צנמשים
אלו דאי לא הוי קני לוקח הויה קני להו
צ"ח והאשה וכו'ן דצנחיל לא הוי מזרחת
אית לן למימר דלמתנה גמורה איכיון:
דב"ר ור"י דר"י. היינו כפ"י ר"ת
צמוכר את הספינה (צ"ב)
ד' פ. וס' דדקלים מתקיימין הרצה
ולא כרש"ס דפ"י המס דלין מתקיימין
יותר מד' וה' שנים גבי הא דלמר רצ'
ציד דקל אין לו גוע: **ארי"נ** וגופני
ארי"נ. משמע דגופני גרישי מאליני
וכ"ש מדקלי דעדיפי מאליני וקשה
לדמרינן צמוכר (צ"ק ד' פ. וס')
אריסייה דשמואל אייתי ליה תמרי
טעמיניהו טעמא דממרס אמר קא
ממחי צנופולא כולי האי (א) ל"ל למחר
אייתי לי מקורייהו משמע דגופני
עדיפי מדקלי וי"ל דדקלי עדיפי צה
שאין נרין להוילא עליהם ללוס כתי
לתקן אכל גפניס ריכיון יליאם מרובה
לזמר ולתקן הכרס דאס לא כן
מתקלקל ומי שיכול לטרוד לעודס
ולשומרס כדלוי יש צהן ייוח גדול:
ב"ר דמחליף קנאם אין געו
מחליף פירא פ"י דבר שאולל אפרו
והקנן מתקיים זהו קרנא ואין מוכרין
אותו ליקח ממנו קרקע ודבר שאול
כלה שאין געו מחליף הוי כאלו נפלו
לה פירות וילקח צהן קרקע ולפ"י
אמרי לה פירא הוה דקאמרי להאי
כללא דהא אכא זרדתא ופירא דכוורי

אחאי לקמיה דרז נחמן. לתצוע את צמה להחזיר לה הנכסיס והצמ
הוציאה שטר מתנתה וקרעיה ר"י: **קאלאה**. אינו צקי דיניין. ומר
עוקבא אב צ"ד הוה: **מורה הוראה** א"י. נעלמי רשות מריס גלותא
כדאמרי' צ"ק דסנהדרין (ד' ה.) דמהני רשותא ולא יצבי רשותא אלא
לצקי צדכר: **אס יצא שטר מזרחת**
לדי. שירצה המקבל מתנה להחזיק
כנכסיס על פיו שלא להחזירם לנותן
אקרענו. ולקמיה פירך הוציל ולא
שטרט הוה הילך הועיל להרצת: **א"ל**
רצה לרב נחמן. כשקרקע אותו שטר
היכי סמכת צהא אדשמואל וקרעת
ליה: **טעמא מאי**. אמר שמואל אקרענו:
דלא צניק איניש נפשיה כו'. ולא גמר
להקנותו אלא בעדו שהוא דואג
במחרים שלא יחזיקו צהס: **ה"מ**.
צוונתן לאיש נכרי איכא למימר דלא
גמרה ואקפיל: **אכל נכרסה היכא לה**.
מתנה חלוטה: **שטר פסיס**. שטר
פיוסיס שמפייסמו לקבל מתנה זו
צוונתן צעלה קודם נישואין ולא
שוכה מקבל זה צהס: **אס רצה**. המקבל
זה: **מלחך צה**. ומחזיק צהן עולמית:
עד שסמכו. צשטר זה מהוים נמוים
לך ולכפאלה צהן אכל נכרסה מצעלה
שאס לזכות תאמר אני רוצה
א צמנתה ונמלא קיימת למפרע ואס
(א) אמר' דרב ורשר בר
טבוטי תבנתוהו נכסה למר
ורשר בהא אמרה דביעא
לאנסובי ל"י לרב צבד לרין
איכסיב אגירשה אתה לקמיה
דאחיה אמר מלאי
מילי ממוליאתא אפילו למ"ד
(מכרין) [מכרתי] קני ה"מ
דלא גליא דעת' הכא הא
גליא דעתה אלמא מאי
דאמרי' הכא (במכרתי)
הכא מלאי
הכא דלא גליא דעתה אלא
בסמכתא ר"י דאמרינן גליא
דעתה הכי וי"ל שג"ס הוא
וכן צ"ל בפירוש המורה.
ולא דעיינן לערמי ודשטימ
הסופר חיבת ולא: לטון
איכסיבה ואגירשה אתאי
לקמיה דר"י קרעא ר"י
לשטר. פ"י שביטל שטרא
ואמר לא קנתה שלא תבנתוהו
כ"א להבירתי ולא להקנותם
ק"י והוציאו הנכסיס אלה.
ג"ל דוקא היכא דאיכסיבה
ואגירשה הויה בטלה והורי
לה נכסי פברקין דלא
שבכי איניש נפשי' והיב
לאחריני אבל היכא דמתה
בחי בעלה נתקיימה המתנה
ובעודה חתה בעלה נמי הבת
אוכלת הפירות דהיי אומדא
לא בער' ל"י אלא היכא
דמיגרשה דל"ל מדיי אבל
היכא דיתבי חתה בעלה ואית
לה מזוני ופריסה כמבעלה
לא דהא בנכסיס נכסיס מ"ה
מתנה קיימת דיקון דשירא
לנפשה סמכא בהאי שירא
כ"ש הכא דקיימא חתה
בעלה) (ע"י בהל' שוחר
הגאון מהאי סברא) א"ל עוד מר
לקמיה דר"י א"ל חזי מר
נחמן חקלאה היכי מקרע
שטרא דאנשי. א"ל איאם
לי אידי גופיה דעובדא היכי
הוה א"ל הכי והכי הוה א"ל
שטר מברחת קאמרת הכי
א"ר חנילא בר אדיי אמר
שמואל אנא מורה הוראה
פ"י שקבל שטרא מריש
גלותא. ואם רבא לדיי שטר
לר"י טעמא מאי א"ל שביק
איניש נפשיה והיב לאחריני
(א"ל) ה"מ לאחריני אבל
לברתה יהבה אפ"ה במקום
(נפשה) [בתה] נפשה ערפא
ליה. מימיני הורצה שבתריס
שלא יוכה במתנתה וכותבת לו מתנה על נכסיס. והועילה מתנה זו להבירחם מבעלה ומקבל המתנה לא קנה (והרב חולק
בזה ואומר שאינה מפיסת אותו אלא כותבת לו שטר בסתם ואינה מגלה לו דעתה כלל שהיא מתנה בטלה.) וחכמים
אומרים רצה משקח בה עד שתכנוב מהוים לכשארצה. פ"י אם רצה המקבל מה שהבטיחה שלא יחזיק בנכסי' משקח
בה עד ששמה לו שטר מתנה בסתם ואם היא רוצה להבירח ולא יוכה בה המקבל הכתוב לו כך כל נכסי' נמוים לך
והיום ידע ששארצה דמשמע כ"ו שארצה אבטל אותה ובהכ"ז מהני ל"י שם יבא הבעל לזכות בהן היא תאמר או
צוונתן צעלה בעל המתנה אם תתלפמן הוא ותגרש אותו לו שוב איני רוצה שתהא מעתה קיימת ולוקחת אותם: טעמא
דכתבה ל"י הכי הא לא כתבה ל"י הכי קנהו לוקח. פ"י אם היתה מתנה בסתם קנה המקבל מתנה שמתנה גמורה היא וקשה

פסק הלכה כר"ש: **מתנ"י** נפלו לה כספים. ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות. פירות הלושין בהן קרקע ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות המחזירים לקרקע אר"מ שמיין אותן כמה הן יפין בפירות וכמה הן יפין בלא פירות והמותר ילקח בהן קרקע והוא יבא פירות וחכ"א פירות המחזירים לקרקע שלו והתלושין שלהו ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות ר"ש מקום שיפה כזה בכניסתה הורע כזה ביציאתה ומקום שיפה כזה ביציאתה הורע כזה בכניסתה כיוצא בפירות המחזירים לקרקע בכניסתה שלו וביציאתה שלהו והלושים ביציאתה שלו ובכניסתה שלה. פ"י אם נפלה לה כספים לא יאמר הבעל אשאתר בהן והשכר שלו והקנין קיים לאשה שמה יכלו. וכן פירות התלושין לא [אבלם אלא] ימכרו וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות. ואם נפלו לה פירות מחזירים לקרקע כגון שדה ורור או אילנות טעונין פירות היה אומר ר"מ מה שיגרלו הפירות מוכן ואילן הוא ברשות הבעל והן שלו. אבל מה שיגרלו כבר קדם שיוכה בהן הוא של (בעל) האשה. והאין עושים. שמך השרה כמה היה יפה (ב) י"ל ועוד ראה מסא דלמתינן צ"ב (ד' ק"א) דלמיה דרב ורשר כו'. (ג) וכו' ממו' צ"ב (ד' ק"א) דיה גילא.